

РЕШЕНИЕ

№ 395

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Лилия Н. Г.а
 Атанас Н. Атанасов

при участието на секретаря Анна Щ. Тодорова
в присъствието на прокурора Р. Н. Р.
като разглежда докладваното от Атанас Н. Атанасов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100600553 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 14.02.2022 г., постановена по НОХД № 16217/2017 г. по описа на СРС, НО, 110 състав е признал подсъдимия Ю. З. Ю. Х. за виновен в това, че на 06.06.2017 г., преди обяд, в гр. София, ж.к. „Младост-1“, бул. „Андрей Сахаров“, на спирка на градски транспорт, намираща се до бл. 70а, като непълнолетен, но могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си, в съучастие като съизвършител с Б.В.Г. /спрямо който наказателното производство е прекратено, поради решаване на делото със споразумение/, отнел чужди движими вещи - сумата от 3 лева, от владението на собственика Й.К.К., с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила и заплашване – със заплашителен тон на гласа Б.В.Г. и Ю. З. Ю. Х. казали на Й.К.К. и на А.В.З. да им дадат парите си, Ю. З. Ю. Х. нанесъл удар в лицето на А.В.З., а Б.В.Г. взел от ръката на Й.К.К. парите, явяващо се престъпление по чл. 198, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК, поради което и при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, във вр. с чл. 42а, ал. 1, във вр. с ал. 2, т. 1 и т. 2, във вр. с ал. 3, т. 1 от НК, му е наложил наказание „Пробация“, със следните пробационни мерки: - задължителна регистрация по настоящ адрес – гр. София, ж.к. ****, за срок от шест месеца, при периодичност за явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице – два пъти седмично; - и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца.

С присъдата съдът е приспаднал на основание чл. 59, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 1, пр. 2 от НК, при изтърпяване на така определеното наказание пробация времето, през което подсъдимия Ю. З. Ю. Х., е бил задържан за срок до 24 часа по реда на ЗМВР със Заповед с рег. №3382-33-916/06.06.2017 г., считано от 12:00 часа на 06.06.2017 г. до 12:00 часа на 07.06.2017 г., като един ден задържане се зачита за три дни пробация.

Съдът е постановил приложеното по делото вещественно доказателство – един брой магнитен носител, съдържащ записи от Дирекция „Национална система тел. 112“ на МВР, да остане на съхранение по делото. Същевременно, съдът е постановил приложената по делото като вещественно доказателство – 1 бр. метална монета с номинална стойност от 1 лев, да бъде върната на нейния собственик – Й.К.К., ЕГН ****, с адрес в гр. София, ж.к. ****.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият Х. е осъден да заплати $\frac{1}{2}$ част от направените деловодно разноски в хода на досъдебното производство в общ размер на 253,92 лева, а именно: в размер на 126,96 лева, в полза на СДВР. На същото основание, подсъдимият Х. и осъденият Б.В.Г. /спрямо който наказателното производство е прекратено, поради решаване на делото със споразумение/, да заплатят солидарно направените в хода на съдебното производство в общ размер на 520 лева, в полза на СРС.

Срещу присъдата, в законоустановения срок, е постъпила въззивна от служебния защитник на подс. Х. - адвокат К. С., в която декларативно се твърди, че постановления съдебен акт е незаконосъобразен и неправилен, а наложеното наказание явно несправедливо. Сочи се, че релевантните по делото факти и обстоятелства са останали неизяснени. Предлага се на въззивния съд да отмени първоинстанционната присъда и постанови нова оправдателна такава.

С въззивната жалба не е направено искане за събиране на доказателства от настоящата инстанция, както и не е депозирано искане за допълването ѝ след запознаване с мотивите на присъдата.

В разпоредително заседание на 02.02.2023 г. въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и свидетелите, изслушването на вещи лица и ангажирането на други доказателства.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на подсъдимия Х. в лицето на адв. С. поддържа въззивната жалба. Претендира несъставомерност на деянието, за което подзащитният му е привлечен към наказателна отговорност. Сочи също така, че не е доказано по несъмнен начин участието на подсъдимия в извършване на престъплението, поради което моли същият да бъде оправдан.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционният съдебен акт да бъде потвърден. Споделя изцяло съображенията и анализа на доказателствения материал на първостепенния съд, които са му дали основание да приеме, че подсъдимият действително е извършил

престъплението, за което е признат за виновен.

В правото си на лична защита и предоставената му последна дума подсъдимият Х. моли въззивния съд за оправдателна присъда.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Въззивният съд при самостоятелния си прочит на данните по делото прецени, че фактическата обстановка, описана в мотивите на присъдата, е правилно установена, изградена въз основа на обективен анализ на всички събрани по делото доказателства, коментирани в тяхната съвкупност. Въззивният съдебен състав не намира причини за корекция на данните по фактическата обстановка, тъй като при прочита на доказателствата си изгради същата представа за нея, която е следната:

Подсъдимият Ю. З. Х., ЕГН: ****, е роден на **** г. в Палестина. Същият има регистриран постоянен адрес в с. Волюяк, ул. ****, и настоящ адрес в гр. София, ж.к. ****. Подсъдимият Х. е палестинец по произход, без гражданство. Завършил е средно образование и понастоящем работи като управител на фризьорски салон, собственост на „А.“ ООД-гр. София. Не е женен и няма деца.

Към инкриминираната дата – 06.06.2017 г., подсъдимият Х. е непълнолетен, с навършена 15-годишна възраст, но не навършени 16 години. Съгласно заключението на вещите лица по изготвената на досъдебното производство КСППЕ, приета и не оспорена от страните в съдебно заседание, подсъдимият Х. е психично здрав, при него липсват психотични разстройства, не е хоспитализиран или консултиран от психиатричните служби в страната и е без вродени или придобити интелектуални разстройства. Въз основа на така направените изводи, вещите лица са стигнали до заключение, че подсъдимият Х., въпреки непълнолетната си възраст към датата на деянието, е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи действията и постъпките си, поради което неговото психично състояние към момента на освидетелстването не се явява пречка за неговото участие във всички фази на наказателното производство и може да дава достоверни отговори /ако желае/ на въпросите на следствието. При отчитане на обстоятелството, че възможностите на подсъдимия Х. за оценка на извършеното и съзнателен волеви контрол над него не са били нарушени, вещите лица са застъпили извод за липса на основания да се приеме, че същият е действал поради лекомислие и/или увлечение.

Съгласно справка за съдимост, подсъдимият Х. не е осъждан. От данните в изготвената характеристична справка от ИДПС при 02 РУ-СДВР е видно, че спрямо подсъдимият Х. не са разглеждани възпитателни дела и няма наложени възпитателни мерки по ЗБППМН. Към момента на извършване на справката – 30.06.2017 г. подсъдимият Х. е ученик в 10-ти клас на 10 СУ „Тодор Траянов“- гр. София.

Видно от изготвената педагогическа характеристика, издадена на 28.06.2017 г. от

педагогическия персонал на 10 СУ „Теодор Траянов“- гр. София е, че през учебната 2016/2017 г. непълнолетният Х. е ученик в 10-ти клас. Същият полагал усилия за овладяване на учебния материал, имал желание за напредък и развитие, уважителен към учителите и в приятелски отношения със съучениците си, не проявявал агресия, напротив – същия е добронамерен, съпричастен, душевно раним, емоционален, с чувство за достойнство и справедливост, държал на семейни ценности, грижел се за по-малката си сестра, която се обучавала в същото училище. Посещавал всички часове, но през въпросната учебна година е допуснал отсъствия по неуважителни причини, с оглед на което по отношение на него е била оказана подкрепа на личностното развитие, без налагане на санкции. Бащата на подсъдимия Х. се отзовавал винаги на поканите на класния ръководител за разговори във връзка с успеха и дисциплината на сина си. Непълнолетният Х. нямал поправителни изпити и завършил успешно 10-ти клас.

Съгласно данните от изготвения социален доклад от АСП-ДСП-Сердика, непълнолетният Х. е роден в гр. Газа, Палестина. До 2012 г. грижи за него е полагала бабата по бащина линия в гр. Газа. Родителите му се разделили, когато е бил 7-годишен и връзката с майката е прекъсната. Отглежда се в семейна среда от бащата З. Х. и неговата съпруга - Д.А. Х., които имат сключен граждански брак през 2016 г., като и двамата работят. Живеят в апартамент под наем в гр. София. В семейството се отглежда и малолетната дъщеря на бащата. Непълнолетният Х. име две пълнолетни сестри, които живеят самостоятелно в гр. София, но поддържат редовна комуникация със семейството. Бащата заедно със своята съпруга активно участват в процеса на възпитание на непълнолетния Х., загрижени са за неговото развитие, стараят се да изградят у него трудови навици и осъществяват родителски контрол в процеса на неговото отглеждане и възпитание.

Към момента на изготвяне на социалния доклад – 29.11.2017 г., подсъдимият Х. е ученик в 11-ти клас на 74 СУ „Гоце Делчев“ – гр. София, а през учебната 2016/2017 г. е ученик в 10-ти клас в 10 СУ „Теодор Траянов“- гр. София. Причина за преместването му в друго училище по сведения на бащата, била неподходящата среда в училището, поради контакт със съученик с рисково поведение, свързано с употреба на ПАВ, вследствие на което възникнали проблеми, касаещи настоящето наказателно производство. Непълнолетният Х. споделил, че е станал свидетел на ситуация, в която негов съученик е принудил други лица от училището да му дадат парите си, но той не е участвал в това и имал желание по-късно да върне парите на децата. Оценил поведението на съученика си като неправилно и веднага след това прекратил взаимоотношенията си с него.

На основание чл. 118, ал. 1, т. 1, пр. 1 от НПК, осъденият съизвършител на инкриминираното престъпно деяние – Б.В.Г., е разпитан в качеството на свидетел в хода на съдебното следствие по делото.

Към инкриминираната дата – 06.06.2017 г., свидетелят Г. също е непълнолетен, с навършена 16-годишна възраст, но не навършени 17 години. Съгласно заключението на вещите лица по изготвената на досъдебното производство КСППЕ, приета и не оспорена от страните в съдено заседание, освидетелстваният Г. е психично здрав, като при него не е

отчетена актуална психотична продукция. Въз основа на така направените изводи, вещите лица са стигнали до заключение, че освидетелстваният Г., въпреки непълнолетната възраст към момента на извършване на деянието, е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи действията и постъпките си, поради което неговото психично състояние към момента на освидетелстването не се явява пречка за участие във всички фази на наказателното производство и може да дава достоверни отговори /ако желае/ на въпросите на следствието. При отчитане на обстоятелството, че освидетелстваният Г. има критично съзнание относно деянието, като непозволено и наказуемо, вещите лица са приели, че възможностите му за оценка на извършеното и съзнателен волеви контрол над него не са били нарушени, поради което са застъпили извод за липса на основания да се приеме, че същият е действал поради лекомислие и/или увлечение.

Съгласно справка от ИДПС при 07 РУ-СДВР, свидетелят Б.В.Г. не се води на отчет в ДПС за извършени от него престъпления и противообществени прояви, срещу него няма образувани възпитателни дела и не са налагани възпитателни мерки по ЗБППМН.

Към инкриминираната дата – 06.06.2017 г., свидетелят Г. не е осъждан. С протоколно определение от 08.04.2021 г., е одобрено постигнато между страните споразумение за решаване на НОХД №5069/2021 г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 08.04.2021 г. Б.В.Г. се признал за виновен в извършване на престъпление по чл. 198, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 1, във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК – грабеж, извършен от него като непълнолетен, но могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си и в съучастие като съизвършител с Ю. З. Х.. По силата на постигнатото споразумение, на свидетеля Г. е наложено наказание, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК, а именно: наказание „Пробация“, с двете задължителни пробационни мерки за минималния срок от шест месеца.

На 06.06.2017 г., свидетелите Й.К.К., А.В.З., Д.К.К. и Д.П.Т., които били съученици, решили да се поразходят из кв. „Дървеница“, тъй като приключили учебните си занятия по-рано от обичайното, около 10:00 часа. Около 11:00 часа, свидетелят К. помолил съучениците си да го изпратят до спирка на тролей № 5, находяща се до бл. 70а, в ж.к. „Младост-1“, на бул. „Андрей Сахаров“, за да се прибере в дома си. На спирката нямало други хора.

На същата дата – 06.06.2017 г., подсъдимият Х., заедно със свидетелите Г. и Н., били първа смяна на училище от 07:30 часа. Преди обяд и по време на часовете по изобразително изкуство, тримата решили да се разходят из квартала и напуснали двора на 10 СУ „Теодор Траянов“. Стигайки до входа на бл. 70 в ж.к. „Младост-1“ забелязали, че на отсрещната страна на пътното платно, до спирка на градски транспорт, находяща се до бл. 70а в ж.к. „Младост-1“, на бул. „Андрей Сахаров“, стояли и разговаряли свидетелите Й.К.К., А.В.З., Д.К.К. и Д.П.Т.. Свидателят Г. предложил на подсъдимия Х. да отидат до групата младежи на въпросната спирка, последният се съгласил, двамата пресекли пътното платно и се отправили към тях, а свидетелят Н. останал да ги чака пред входа на жилищния блок, от който ги забелязали.

Свидателят Г. и подсъдимият Х. се приближили към свидетелите К., З., К.а и Т. и

седнали на ограда на около един метър от тях. Свидетелят Г. носел тъмна шапка с козирка и синя тениска, а подсъдимият Х. бил облечен с бяла тениска. Свидетелят Г. се обърнал към свидетелите К. и З. с въпроса: „Какъв е проблема?“. Свидетелят К. отговорил, че няма проблем, а свидетелят З. не им обърнал внимание. Свидетелят Г. три-четири пъти повторил въпроса: „Какъв е проблема?“, като на четвъртото запитване свидетелят З. отговорил, че няма проблем. Свидетелят Г. и подсъдимия Х. станали от оградата, където преди това седели и тръгнали към свидетелите К. и З., заставайки непосредствено срещу тях, като подсъдимият Х. застанал срещу свидетеля З., а свидетелят Г. – срещу свидетеля К.. Свидетелките Д. К.а и Д.Т. останали встрани от тях. Свидетелят Г. казал със заплашителен тон на гласа на свидетелите К. и З. да извадят от джобовете си всичко, което имат и да им дадат парите си. Свидетелят З. отговорил, че няма пари, а свидетелят К. бръкнал в джоба на късите си панталони и извадил две монети. Когато ги видял свидетелят Г. реагирал с въпроса „бъзика ли се с него“. Свидетелят Г. рязко взел монетите от ръката на свидетеля К., и без да казва нищо тръгнал да пресича улицата в посоката, от която дошли. Подсъдимият Х., който стоял непосредствено срещу свидетеля З., продължил настоятелно да иска от него да даде парите си, на което последния няколко пъти отговорил, че няма пари. Ядосан от отговора на свидетеля З., подсъдимият Х. го ударил два пъти със вита в юмрук дясна ръка в областта на корема, а след това в областта на лицето – по брадата, в близост до долната устна, вследствие на което устата на свидетеля З. се разкървала. След като нанесъл ударите на пострадалото лице З., подсъдимият Х. също избягал в посока от другата страна на улицата, пресякъл пътното платно и отишъл пред входа на жилищния блок, където преди това се отправил свидетеля Г., а свидетеля Н. ги изчакал. Свидетелят Г. дал една монета с номинал от един лев на подсъдимия Х., а монетата с номинал от два лева оставил за себе си, след което си тръгнал. Същевременно подсъдимия Х. забелязал, че на процесната спирка има забравени вещи от пострадалите лица и заедно със свидетеля Н. се върнали на мястото. Там намерили и взели забравена връхна дреха - яке, което принадлежало на свидетелката Т. и двамата решили да догонят бягащите младежи, за да го върнат.

Същевременно свидетелите К., З., К.а и Т. силно изплашени и притеснени от случилото се, след отдалечаването на извършителите, влезли в намиращ се наблизо магазин, откъдето свидетелката Т. подала сигнал на тел. 112. В този момент на автобусната спирка пристигнал тролейбус, пътуващ в посока към дома на свидетеля К. и последният се качил в него. След известно време свидетелите З., К. и Т. се успокоили и тръгнали да се прибират пеша, но забелязали, че подсъдимият Х. и свидетеля Н. се опитват да ги догонят, поради което отново побягнали. Свидетелят З. се скрил във входа на блока, където живеел, а свидетелките К.а и Т. забелязали патрулен автомобил наблизо и отишли към него, където разказали за случилото се на полицейските служители при СДВР – свидетелите В.Т.П., Е.С.Л. и А.И.А..

Междувременно, подсъдимият Х. и свидетелят Н. били установени и задържани за срок от 24 часа по реда на ЗМВР от полицейски екип на 07 РУ-СДВР – свидетелите В.В.П. и Т.Ц.Д., а впоследствие на същия ден бил установен, разпознат от пострадалите лица и

задържан за срок от 24 часа по реда на ЗМВР и съучастника на подсъдимия Х. – свидетеля Б.В.Г..

Изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд правилно е приел за надлежно установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: показанията на свидетелите Й.К.К. /дадени в хода на съдебното следствие, пред друг състав на съда, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК, както и дадените пред орган на досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 4, във вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК/; А.В.З. /дадени в хода на съдебното следствие и пред друг състав на съда, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК/; Д.К.К. /дадени в хода на съдебното следствие и пред орган на досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 5, във вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК/; Д.П.Т.; Б.В.Г., разпитан в качеството на свидетел на основание чл. 118, ал. 1, т. 1, пр. 1 от НПК, спрямо който наказателното производство е прекратено, поради решаване на НОХД №5069/2021 г. по описа на СРС/; Б.Б. Н. /дадени в хода на съдебното следствие и пред орган на досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 4, във вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК/; В.Т.П. /дадени в хода на съдебното следствие и пред орган на досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 5, във вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК/; Е.С.Л.; А.И.А.; В.В.П. /дадени в хода на съдебното следствие и пред орган на досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 5, във вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК/; Т.Ц.Д. /дадени в хода на съдебното следствие и пред орган на досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 5, във вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК/; писмени доказателства и доказателствени средства: Социален доклад по отношение на подсъдимия Х., изготвен за нуждите на настоящето наказателно производство от АСП-ДСП-Сердика; Педагогическа характеристика на подсъдимия Х., изготвена от педагогическото ръководство при 10 СУ „Теодор Траянов“-гр. София, Район „Младост“, протоколно определение от 08.04.2021 г., с което е одобрено споразумение за решаване на НОХД №5069/2021 г. по описа на СРС по отношение на свидетеля в настоящето производство Б.В.Г.; четири броя протоколи от 06.06.2017 г. за разпознаване на лица, ведно с изисканите и приобщени в хода на съдебното следствие два броя фотоалбуми към тях; справка от „Дирекция Национална система – 112“, Районен център 112 – София; протокол за доброволно предаване от 06.06.2017 г.; Заповед за задържане на Б.Б. Н. за срок до 24 часа на 06.06.2017 г., в 12:00 часа, по реда на ЗМВР; Заповед за задържане на Ю. З. Х. за срок до 24 часа на 06.06.2017 г., в 12:00 часа, по реда на ЗМВР; Заповед за задържане на Б.В.Г. за срок до 24 часа на 06.06.2017 г., в 14:15 часа, по реда на ЗМВР, ведно с приложени протоколи за обиск на лица към тях и разписки за предаване на задържаните лица на родители и декларации; справки от ИДПС при 07 РУ-СДВР за лицето Б.В.Г.; справка от ИДПС при 02 РУ-СДВР за лицето Ю. З. Х.; актуални справки за съдимост; както и от заключенията на вещите лица по изготвените на досъдебното производство КСППЕ по отношение на подсъдимия Х. и свидетеля Г..

Контролираният съд е представил в мотивите си един изключително подробен

анализ на отделните елементи на доказателствената съвкупност, като детайлно е изследвал всички доказателства, съпоставяйки ги помежду им и с правилата на формалната логика, отчитайки вътрешната им последователност, логичност и безпротиворечивост и е визирал кои факти от кои доказателства се извеждат. Този съдебен състав няма каквото и да било основание да не оцени позитивно аналитичната работа на СРС и в този смисъл е безпредметно, доколкото доказателственият материал е напълно последователен и безпротиворечив, анализът да бъде повтарян. Само общо може да бъде посочено, че релевантните събития се установяват от гласни доказателствени средства, изхождащи от лица, за които няма причина да са предубедени или необективни при депозирането на показанията си. Нуждата от четене по реда на чл. 281 от НПК на показанията на някои от свидетелите от досъдебното производство, както и депозираните пред друг състав на съда, е била наложена от изминалото време между инкриминираната дата и тази на провеждане на разпитите, така че пропуските на свидетелите не индикират на тяхна необективност. Следва да се отбележи, че доказателственият извод за пълно кредитиране на показанията на свидетелите К., З. и К.а, респ. поставянето на съдържащите се в тях фактически данни в основата на констатациите относно релевантните за правилния изход на делото обстоятелства, свързани с наличието на престъпление, механизма на извършването му и участието на подс. Х. и св. Г. в осъществяването му, почива на вярна интерпретация на информационното съдържание - вътрешната убедителност и подкрепеността от другите събрани по делото доказателства. Довод за тяхната достоверност е обстоятелството, че те изцяло си кореспондират помежду си и се подкрепят от останалия събран и проверен доказателствен материал, в частност с показанията на св. П., св. Д., св. Л. и св. А. – полицейски служители при СДВР, дадени пред съда заедно с прочетените показания от досъдебното производство относно описанието на възприетите от тях лица, показанията на св. Н., както и с писмените доказателствени средства - протокол за разпознаване на лица и протокол за доброволно предаване от 06.06.2017 г., които еднопосочно установяват възприетата от състава на СРС и изцяло споделена от въззивния съд фактология на интересуващите делото събития. Показанията на свидетелите К., З. и К.а, както правилно е отчел и първоинстанционният съд, дават ясна представа за цялостната фактическа обстановка на извършеното престъпление, като описват и механизма на изпълнителното деяния, а именно дават сведение как св. Г. взел рязко от ръката на К. двете монети (една с номинал от един лева и една с номинал от два лева), след отправената заплаха за предаване на двамата извършители на всички пари, съответно пресъздават възприетията си относно настояването на подс. Х. към св. З. да предаде парите си, нанесените удари с юмрук от страна на подсъдимия над св. З. и незабавното напускане на местопроизшествието. Между посочените свидетели от една страна и подс. Х. и св. Г. - от друга, преди инкриминираната дата не е имало каквито и да било взаимоотношения, които да дават основание свидетелите да бъдат тенденциозни спрямо някой от тях, показанията им в отделните си части се подкрепят от писмените доказателства и доказателствени средства (протоколи за разпознаване и протокол за доброволно предаване) и обективно съответстват на правилата на житейската логика. Сключеното от св. Г. (бивш обвиняем по делото) споразумение,

имащо последици на присъда (чл. 383, ал. 1 НПК), потвърждава участието на подс. Х. в посегателството и инкриминираните в него факти напълно съвпадат с разказа на свидетелите К., З. и К.а.

Същественото при анализа на показанията на свидетелите К., З. и К.а е, че преценката на тяхната достоверност, изводима от вътрешната им убедителност остава ненакърнена и произтича от кумулативната даденост на характеристиката на възпроизвеждащия информацията субект от една страна, а от друга - от наличието на убедителност (вътрешна непротиворечивост, логичност и последователност, подкрепеност от събрания по делото доказателствен материал), а и не се оборват от каквото и да било друго доказателство по делото. Показанията на свидетелите К. и З. относно описанието на нападателите в разпитите им и обективните характеристики на външността на двамата извършители обективно съответства на събраните по делото доказателства, нещо повече - идентификационния извод на свидетелите З. и К. и за двамата извършители е категоричен, ясно обективиран по белези, за които свидетелите в предходните си разпити са заявили, че са възприели и за настоящия съдебен състав не съществува съмнение за достоверността му.

В подкрепа на горепосочените гласни доказателствени средства се явяват и писмените такива - протоколите от извършените в хода на делото разпознавания на лица, в които св. З. и св. К. категорично идентифицират подс. Х. и св. Г. като осъществилите грабежа лица. Съдът кредитира напълно протоколите за извършените процесуално - следствени действия - разпознавания на лица. Тези писмени доказателствени средства отговарят на всички изисквания на процесуалния закон, визирани в разпоредбите на чл. 170 и чл. 171 НПК. В конкретния случай, непосредствено преди да се извърши разпознаването, разпознаващите лица са разпитани дали познават лицата, които е предстояло да бъдат разпознати, особеностите, по които е можело да бъдат разпознати, както и за обстоятелствата, при които са наблюдавали извършителите на инкриминираното деяние. Подс. Х. и св. Г. са идентифицирани като извършителите на престъплението, а в протокола за съответното разпознаване е посочено по кои конкретни белези това е сторено. Преди разпознаването не са давани навеждащи сведения, не са били показвани конкретни снимки на лицата, а самото разпознаване е протекло при стриктно спазване на изискванията на закона - при осигурена на разпознаващите възможност да разгледат и възприемат външния вид на разпознаваните субекти. На следващо място, всички извършени разпознавания са протекли с участието на две поемни лица, които са присъствали от началото до края на действието по разследването. Протоколите за извършените разпознавания съдържат всички необходими реквизити от външна страна, пълно и ясно описват следственото действие и тяхното съдържание напълно се потвърждава от гласните доказателствени средства на разпитаните свидетели по делото.

Ето защо и въззивната инстанция намира, че авторството на деянието от страна на подс. Х. е установено по изискуемия в чл. 303, ал. 2 НПК начин, а наведения от защита в хода на съдебните прения довод за недоказаност на това обстоятелство - за неоснователен. Останалите факти, включени в предмета на доказване по делото, се установяват по

еднопосочен и безпротиворечив начин от показанията на всички посочени по-горе свидетели, представените писмени доказателства и заключенията на изготвените по делото експертни заключения на КСППЕ.

Изготвените по делото експертни заключения и писмени доказателства кореспондират помежду си и с останалия събран по делото доказателствен материал, поради което следва да бъдат ценени в тяхната цялост.

Ето защо и след анализ на събраните и проверени по делото доказателства, настоящият съд напълно споделя констатациите на първата инстанция по фактите, а доводите, развити във въззивните жалби за недоказаност на обвинението - оставени без уважение като неоснователни.

На базата на правилно възприетите фактически обстоятелства районният съд законосъобразно е заключил, че подсъдимият Х. е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл. 198, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр., ал. 1, вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК.

От обективна страна са налице всички признаци на престъпния състав: предмет на посегателството са чужди движими вещи - сумата от 3 лв. Поради характера на грабежа като съставно престъпление, за да бъде налице съизвършителство е достатъчно деянието да бъде извършено от две лица, които вземат поотделно или заедно участие в упражняване на принудата или в отнемането при наличието на съзнание, че действат заедно за постигане на резултата от общата им дейност. В конкретния случай подсъдимият Х. и свидетеля Г. заедно са упражнявали психическо и физическо въздействие върху пострадалите К. и З., като са казвали със заплашителен тон на свидетелите да предадат парите, които имат, като З. е бил и ударен в областта на лицето от страна на подс. Х., в резултат на което устата му била разкъравена. За съставомерността на деянието не е от значение кой от двамата извършители какви конкретни действия е осъществил, доколкото реализираният съвместен психически и физически натиск от двамата в своята съвкупност е сломил съпротивата на всяка една от жертвите, в резултат на което св. К. предал на свидетеля Г. парите си, които впоследствие същият разделил с подс. Х..

Осъществената от подсъдимия Х. и свидетеля Г. принуда е функционално свързана с крайната им цел, а именно да вземат без съгласието на пострадалия инкриминираната парична сума.. След като подсъдимият Х. и свидетеля Г. взели така посочената парична сума, напуснали местопроизшествието, установявайки свое собствено владение, с което извършеното деяние бива довършено. По този начин в резултат на задружните си действия подсъдимият Х. и свидетелят Г. прекъснали владението на пострадалия върху инкриминираната сума и установили свое собствено върху нея.

От субективна страна и подс. Х. и св. Г. са действали умишлено, при форма на вината пряк умисъл, като са имали намерение противозаконно да присвоят вещите, за да се разпоредят с тях, съзнавали са общественотоопасния характер на деянието, предвиждали са настъпването на общественотоопасните последици и са искали те да настъпят. Подсъдимият Х. и св. Г. са

съзнавали, че вещите не са техни, а чужди, че се намират във владението на друго, както и че последният не е съгласен да му бъде отнета и че това несъгласие се преодолява чрез употребата на принуда от тяхна страна, като са искали настъпването на престъпния резултат. Налице е общност на умисъла (и в интелектуалния и във волевия момент) – подсъдимия и св. Г. са осъзнавали, че не действат сами, а в условията на съвместна престъпна дейност помежду си, за да отнемат движимите вещи от пострадалия чрез използването на принуда, като и двамата са искали настъпването на престъпния резултат. Налице е и специфичната цел, а именно намерението за противозаконно присвояване на паричната сума, което се установява от обстоятелството, че след извършване на деянието тя била поделена между извършителите.

Размерът на отнетата сума (3 лв.) не прави деянието малозначително по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, защото установените странични факти (наличието на съучастие, публичното място на нападението, упражнената принуда под форма на физическа сила и т.н.) му придават достатъчна по степен обществена опасност, която да налага неговото санкциониране.

Настоящата инстанция се солидаризира с правните изводи на решаващия първоинстанционен съд, касаещи индивидуализацията на наказателната отговорност на подс. Х..

Според становището на настоящия съдебен състав районният съд е определил законосъобразно като краен резултат наказанието на подс. Х. при условията на чл. 55 НК, тъй като действително са налице многобройни смекчаващи обстоятелства. За такива правилно са отчетени – чистото му съдебно минало и добрите характеристични данни за личността му, липсата на други образувани и висящи срещу него досъдебни производства, както и на данни за други противоправни прояви, санкционирани по реда на ЗБППМН; същият продължава средното си образование и е трудово ангажиран, а предмета на престъплението е върнат на собственика му; също и продължителния период от време от извършване на деянието до произнасянето на съда. Отегчаващи отговорността обстоятелства не са отчетени. В този смисъл разрешението за приложението на чл. 55 НК е справедливо, защото е изцяло съответно на доказателствата за конкретното деяние и на тези за личността на подсъдимия. Отделен е въпросът, че обсъждането на този подход за определяне на санкцията е безпредметно в аспекта на възможното му ревизиране в посока утежняване положението на подсъдимия заради липсата на протест. Забраната за влошаване на положението на подсъдимия без съответен протест от прокурора предполага правомощията на въззивния съд в разглеждания случай само в насока на смекчаване на санкцията, в случай че намери основания за това.

Въззивният съдебен състав обаче не намира, че отмереното от СРС наказание е явно несправедливо и определя като неоснователен същия довод на защитника. Съдът е отчетел всички значими за индивидуализацията на наказателната отговорност обстоятелства, без да пропусне някое и в резултат е отсъдил справедливо, че се налага замяната на наказанието „Лишаването от свобода“, за което, след редукцията по чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК, няма

специален минимум, с „Пробация“ за минимален срок от шест месеца на двете задължителни пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес, при периодичност на явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице – два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител. Районният съд е възприел балансиран, справедлив и напълно съобразен с целите на чл. 36 НК подход, определяйки наказанието пробация с посочените по-горе пробационни мерки, всяка от които за срок от шест месеца, поради което не са налице основания за внасяне на изменение на съдебния акт в тази негова част. Определянето на наказанието по вид и размер е съответно на конкретната обществена опасност на деянието и дееца и е съобразено с принципа за справедливост, поради което и възражението във въззивната жалба за явната му несправедливост не се явява основателно - като основа при индивидуализацията на наказанието се явява разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НК изискваща „съответност“ на наказанието с престъплението, а обективните характеристики на конкретното деяние и личността на дееца, еднозначно подкрепят извода на СРС за определянето му при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б.“ от НК.

От наложеното наказание „Пробация“ правилно СРС е зачел на основание чл. 59, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 1, пр. 2 от НК, времето, през което подс. Х. е бил задържан за срок от 24 часа по реда на ЗМВР.

По отношение на вещественото доказателство - 1 бр. метална монета с номинална стойност от 1 лев, приобщена с протокол за доброволно предаване от 06.06.2017 г., първоинстанционният съд правилно се е произнесъл, да бъде върната на нейния собственик – св. К..

С оглед изхода на делото и в съответствие с чл. 189, ал. 3 от НПК съразмерно в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разnosки.

След обобщаване на резултатите от извършената, на основание чл. 314 НПК, служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи неговото изменение или отмяна, поради което и с оглед посочените съображения, постанови своето решение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, IV въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 14.02.2022 г. по НОХД № 16217/2017 г. по описа на СРС, НО, 110-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____